

**UCHWAŁA NR XXXII/682/21
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 4 marca 2021 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Pana S
K**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2020 r. poz. 713 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pana S K z dnia 25 stycznia 2021 roku na uchwałę nr XXII/551/20 Rady Miasta Katowice z dnia 30 lipca 2020 r. zmieniającą uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2020 r. poz. 6116).

§ 2. Faktyczne i prawne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

Pismem z dnia 25 stycznia 2021 r. skierowanym do organu skarżący złożył skargę uchwałę nr XXII/551/20 Rady Miasta Katowice z dnia 30 lipca 2020 r. zmieniającą uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2020 r. poz. 6116).

Skarżący wnosil o stwierdzenie wydania z naruszeniem prawa uchwały XXII/551/20 Rady Miasta Katowice z dnia 30 lipca 2020 r. zmieniającej uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice w części obejmującej następujące zapisy "Regulaminu poboru opłat w strefie płatnego parkowania miasta Katowice (SPP)", stanowiącego załącznik do ww. uchwały: § 3 ust. 3, § 4 ust. 5 oraz § 1 w zakresie w jakim wyłącza on możliwość uiszczenia opłaty za parkowanie bezgotówkowo na rachunek bankowy.

Odpowiadając na skargę, organ wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie – na wypadek, gdyby to odrzucenie nie miało miejsca – o jej oddalenie.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu powołanego przez stronę, dotyczącego zapisu § 3 ust. 3 załącznika do uchwały, należy wskazać, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie organu skarżony przepis mieści się w delegacji ustawowej ustanowionej przepisem art. 13b ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), który stanowi, że: „*Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1*”. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2008 r. o sygn. akt II SA/Sz 159/08, *Rada ustalając strefę płatnego parkowania określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p.* Przez pojęcie „sposób” należy rozumieć formę zasady czy też ogół czynności technicznych umożliwiających osiągnięcie celu w postaci dokonania opłaty za parkowanie w strefie. Korzystający ze strefy płatnego parkowania, wnosząc opłatę deklaruje czas postoju, w którym może korzystać z miejsca postojowego w strefie płatnego parkowania. Zatem to korzystający ze strefy decyduje, w jakiej wysokości uiszcza opłatę za postój, mając przede wszystkim na uwadze to, że wykorzystanie przez niego pełnego opłaconego czasu postoju i nieopuszczenie w tym czasie miejsca postojowego spowoduje naliczenie z mocy prawa opłaty dodatkowej. Skoro zaś intencją korzystającego jest uiszczenie określonej kwoty i zabezpieczenie możliwości postoju bez naliczenia opłaty dodatkowej w określonym terminie, należy uznać, że zasadna jest regulacja wskazująca, że kwota opłaty za niewykorzystany czas postoju nie podlega zwrotowi. W związku z powyższym zarzut skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów, dotyczącego zapisu § 4 ust. 5 załącznika do uchwały, należy podkreślić, że zarzut ten również nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 13f ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.) opłata dodatkowa powstaje z mocy prawa w przypadku nieuiszczenia opłaty za postój pojazdów samochodowych na drodze publicznej w strefie płatnego parkowania i jest obowiązkiem każdego kierującego, wynikającym z art. 13 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy. Bez wątpienia stwierdzić należy, że *obowiązek uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania jest obowiązkiem wynikającym z mocy samego prawa, tj. z przepisów u.d.p. i wydanej z jej upoważnienia uchwały rady miasta, stanowiącej akt prawa miejscowego. Obowiązek taki powinien zostać wykonany niezwłocznie po wystąpieniu określonego stanu faktycznego (zaparkowania w strefie płatnego parkowania, a w odniesieniu do opłaty dodatkowej – nieuiszczenia opłaty parkingowej), z wystąpieniem, którego ustawa wiąże ten obowiązek. Dla realizacji obowiązku poniesienia opłaty parkingowej nie jest, zatem konieczna jego konkretyzacja w drodze indywidualnego aktu administracyjnego (decyzji). Ze względu na jej funkcjonalne związanie z opłatą za parkowanie w strefie płatnego parkowania, również w przypadku powstania obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej, wydanie takiego indywidualnego aktu administracyjnego nie jest wymagane. Co więcej, ustawodawca nie upoważnił organów administracji do wydawania takich aktów. Również przepisy ustawy stwierdzające, że opłaty te są „pobierane”, nie zaś „wymierzone” czy „ustalane” albo „określane” przez organ administracji, potwierdza zasadność tego wniosku.* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2019 r. o sygn. akt I GSK 1042/18). Stanowisko to jest ugruntowane orzecznictwem sądów administracyjnych. Wobec powyższego ponownie podkreślenia wymaga, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do ostatniego zarzutu powołanego przez stronę, dot. zapisu § 1 załącznika do uchwały, należy również wskazać, że także ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności podkreślić

należy, że określenie sposobów, w jaki korzystający ze strefy płatnego parkowania może uiścić opłatę wynika wprost z przepisu art. 13b ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), który stanowi, że: „Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1”. W tym miejscu należy wskazać, że pod pojęciem „sposobu pobierania opłaty”, o którym mowa w powołanym przepisie, należy rozumieć zasady, formy i ogół czynności technicznych, pozwalających na dokonanie opłaty za parkowanie pojazdu w strefie płatnego parkowania. W pojęciu tym mieści się zwłaszcza ustanowienie kilku wariantów uiszczania opłaty i pozostawianie osobom korzystającym ze strefy płatnego parkowania wyboru metody regulowania tych opłat (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1276/11). Korzystając z tego ustawowego upoważnienia, Rada Miasta Katowice, ustalając strefę płatnego parkowania, określiła w § 1 ust. 1 Regulaminu poboru opłat w strefie płatnego parkowania miasta Katowice (SPP) stanowiącego załącznik do ww. uchwały kilka sposobów uiszczania opłaty. Osoba zainteresowana, poprzez fakt korzystania ze strefy płatnego parkowania, ma obowiązek poddać się rygorom w niej obowiązującym. Podkreślić należy także, że wprowadzenie strefy płatnego parkowania, na co zezwala ww. ustawa, oznacza bowiem przyjęcie określonych ograniczeń i zasad (co zostało przedstawione we wcześniejszych rozważaniach), w tym także w zakresie rozwiązań technicznych związanych z ponoszeniem opłat za parkowanie. Warto przy tym zwrócić uwagę, że ustawa o drogach publicznych nie narzuciła organom stanowiącym gmin sposobu poboru opłaty, pozostawiając im dokonanie wyboru formy (metody), w jakiej będzie ona uiszczana (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1276/11). Jednocześnie organ wskazuje, za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 16 września 2015 r. o sygn. akt I SA/Kr 1015/15, że nie jest uprawniony zarzut naruszenia prawa poprzez uniemożliwienie dokonania opłaty za parkowanie w strefie wszystkimi istniejącymi krajowymi środkami płatniczymi. Żaden z przepisów prawa nie zobowiązuje do parkowania pojazdu w strefie płatnego parkowania. W powyższym orzeczeniu sąd słusznie zwrócił uwagę na okoliczność, że użytkownikom strefy zapewniono alternatywne możliwości uiszczenia opłaty, np. przy użyciu elektronicznych form płatności wyłącznie od woli osób zamierzających korzystać z miejsc postojowych w strefie płatnego parkowania zależy wybór sposobu uiszczenia opłaty, oraz że osoba zamierzająca zaparkować pojazd w strefie winna się liczyć z obowiązującym sposobem uiszczenia opłaty. Organ podkreśla, że skarżony przez stronę przepis § 1 ust. 1 Regulaminu poboru opłat w strefie płatnego parkowania miasta Katowice (SPP) stanowiącego załącznik do ww. uchwały także określa kilka sposobów uiszczania opłaty za postój w strefie płatnego parkowania. Na marginesie wskazać należy, że z uwagi na konieczność uiszczenia opłaty za postój niezwłocznie po jego rozpoczęciu (§ 3 ust. 1 ww. Regulaminu) niemożliwe pod względem technicznym jest dopuszczenie regulowania opłaty za postój w formie przelewu na rachunek bankowy. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że Rada Miasta Katowic, korzystając z ustawowego upoważnienia określonego w przepisie art. 13b ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 470 ze zm.), określiła w sposób prawidłowy sposób pobierania opłaty za postój w strefie płatnego parkowania, a zatem zgodnie z obowiązującymi przepisami i w ramach ww. upoważnienia.

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację, uznać należy, iż wniosek o odrzucenie lub ewentualne oddalenie skargi jest w pełni uzasadniony.